

Scenografia Elenei Cozlovski este adecvată, chiar inventivă, în limitele posibilităților tehnice. Desigur, în locul cuștii mobile, cu gratii, ar fi fost de preferat una alcătuită din perdele de lumini. Așa cum stau lucrurile, spațiul scenei este organizat riguros și expresiv, creând linii mobile de forță.

Acest spectacolul bine conceput, condus și interpretat justifică pe deplin premiile care i s-au acordat.

Studioul de Teatru Casandra – Cușca de Mario Fratti. Regia: Aurel Palade, clasa prof. Alexa Visarion. Scenografia: Elena Cozlovski (clasa prof. asoc. Ștefania Cenean). Distribuția: Andrei Barbu (*Cristiano*), Relu Poalelungi (*comisionarul I*), Mihai Marinescu (*comisionarul II*), Alina Berzunțeanu (*Mama*), Ecaterina Tugulea (*Nella*), Adrian Anghel (*Sergio*), Gabriel Călinescu (*Pietro*), Simona Stoicescu (*Chiara*).

Andreea DUMITRU

Variațiuni pe tema unei gale

Nu e rău deloc: Galele absolvenților încep să abandoneze formatul tradițional – emoții cât cuprinde și pronosticuri firave pe fond de lamentații (eterna temă a fetei sărace pe care nimeni n-o cere) – și devin tot mai ofensive, într-un ambalaj cât mai atrăgător. Ba chiar, Catedra de Teatru a Facultății de Litere din Cluj a venit, anul acesta, cu o mică inovație, nu lipsită de riscuri. E limpede: atâta timp cât numărul absolvenților depășește oricum capacitatea de absorbție a instituțiilor vizate, concurența începe să dea roade. Am văzut, prin urmare, pe 17 iunie, la Teatrul ACT, doar o mostră din prima ediție a absolvenților de actorie de la Cluj. Întregul eveniment, numit GALACTORIA 2004, urma să aibă loc între 23 și 26 iunie, incluzând nu doar spectacolele promoției pregătite de lector universitar Miklós Bács și asistent universitar Irina Wintze, ci și o conferință de presă, dezbateri, vernisaje, ateliere, o serie de *stand-up comedy*, ba chiar și un „târg de actori”. Ce mai, un festival în toată regula!

Cum dificultățile financiare au rămas aceleași, ar fi fost aproape imposibil de prezentat în Capitală o producție cu pretenții. De aceea s-a optat pentru un „experiment stilistic” după scena a IX-a din actul I al *Noptii furtunoase*, cu titlul caragialian „Temă și variațiuni”, anunțând, firește, un spectacol fragmentat, gândit astfel încât toți actorii să fie, pe rând, protagoniști. A fost vorba, într-adevăr, de patru episoade, scena amorului cu năbădăi dintre Veta și Chiriac fiind tratată de fiecare dată cu alte mijloace. Mai adecvate materiei dramatice mi s-au părut (cum altfel!) momentul de *teatru* și cel de *muzică* (pe partitura operei lui Paul Constantinescu, pretext pentru o interpretare în cheia parodiei fine). Mai puțin inspirate sau mai puțin „curat” lucrate au fost episodul de *film* mut și cel de *dans* (pe muzică lăutărească). Inevitabil, datorită acestei construcții, i-am reținut pe Cristina Flutur (o prezență puternică, care ar trebui să câștige, în timp, și subtilitate), Cătălin Herlo (în două ipostaze, la fel de „vizibil”, cu umor și voce bună), pe Iulia Ursa (o adevărată soprană, cu nerv). Îi voi aminti însă și pe colegii lor, Camelia Curuțiu și Romul Moruțan, care, în varianta integrală a Galei, la Cluj, aveau, cu siguranță, mai mult de arătat decât simpla abilitate fizică.

Mă întreb, oare cât de mult i-a afectat slaba prezență a publicului. Poate că la Casandra, unde Gala Absolvenților începe să facă săli pline, ca un eveniment în sine, vadul ar fi fost mai potrivit pentru acest gen „minor” de producție. Tot ce le pot sugera tinerilor actori de la Cluj este să adopte și de acum înainte obiceiul de a face ei primul pas atunci când nimeni nu va părea dispus să-i tragă de mânecă.